

činstvu in že nas je g. Kosi oveselil z II. zvezkom. Tudi te legende se odlikujejo po svojem preprostem, a zanimivem pripovedovanju, zdravem humorji in modrih naukih. Zatorej želimo, da bi g. nabiratelj imel z drugim zvezkom toliko sreče, kakor je je imel s prvim. Knjižico naj si omislijo vse naše šolske knjižnice. Samó to bi prosili g. izdajatelja, da bi nekoliko bolje pazil na čistočo jezikovno, da bi v prihodnje ne brali stavkov, kakršnen je n. pr. ta: „Ne dam ti ga piti ne, ker ko bi ti sv. Peter bil, bil bi pri nebeških vratih, a ne tukaj“ (str. 41.) To je stilistiški monstrum! Pisati je: „Ne dam ti ga piti ne, zakaj ko bi bil ti sv. Peter, (ali: zakaj da si ti sv. Peter) bil bi pri nebeških vratih, a ne tukaj.“ Sploh smo opazili, da so glagoli, zlasti v zavisnih stavkih, preveč proti koncu, postavljeni, n. pr. „da jo je na mah jednako mošnji zadržniti mogel;“ namesto: da jo je mogel na mah kakor mošnje zadržniti.“

J. Giontinijeva knjižnica za otroke. Ljubljanski knjigar J. Giontini je uživo-tvoril lépo misel — izdal je knjižnico za otroke. Ta knjižnica je pa kaj posebnega! V lepi, mali, knjigi podobni mapi kupiš dvanajst drobnih povestec. Vsaka záse je spet drobna knjižica, natisnjena na trd papir, ilustrovana s šestimi podobami v barvanem tisku. Vse povesti so pisane takó, da so primerne 6–8letnim otrokom. Jezik povestim je lep in pravilen. Lepšega božičnega darila pridnim otrokom si ne moremo misliti.

Don Kišot iz la Manche, vitez otožnega lica. Slovenski mladini prosto priredil *Fr. Nedeljko*. V Ljubljani, 1890. Založil Matija Gerber. Tiskala »Narodna Tiskarna«. Cena 20 kr. Španski kralj Filip III. je nekoč na izprehajališči videl dijaka, ki se je smijal na vse grlo in se prevračal po travi kakor brezumen. »Temu človeku se bléde, ali pa bere dona Kišota,« pravi kralj spremljevalcu. Dijak je res čital dona Kišota, to perečo satiro, naperjeno proti različnim slabostim in zmotam viteškega življenja srednjeveškega. Tudi dandanes se radi smejemo čudnim dogodbam prenapetega viteza; sloveči roman Cervantov je preložen do malega na vse izobražene jezike evropske in se i sedaj prišteva najboljšim satiriškim proizvodom vseh književnostij. Zató nam je po volji, da ga lahko beremo tudi v slovenskem prevodu, sicer ne prav takega, kakor ga je napisal slavni pisatelj španski, vendar pa dober posnetek njegov. Ker je knjižica namenjena mladini, treba je bilo izpustiti dókaj prizorov, kateri ne sodijo mladim bralcem; takisto so se moral nadomestiti robati izrazi z milejšimi besedami. Prevod sam se bere dosti točno in gladko, vendar se nam zdé nekateri stavki pretuji nemški, kar nam priča, da je pisatelj zajemal iz podobnega nemškega dela. Često smo že opozarjali, da je treba prevajati v duhu jezika našega, da ima naš jezik prav takó svoje posebnosti, kakor jih imajo drugi jeziki, in danes poudarjamo znova, da se nikakor ni smeti pretesno držati izvornika. Don Kišot je v tem oziru dosti boljši od drugih prevodov, po nekod celó prav dober, grdihi nemčizen nismo zasledili nikjer, vendar se nam vidi, da ni v vseh delih svojih vlit iz istega tvorila, nego da so se pri tisku samem še izvršile mnoge poprave. Zató toliko nedoslednostij. Sicer pa omenjamo drage volje, da se je prelagatelj dosti trudil z delom svojim ter mladini slovenski in tudi preprostemu národu našem podal knjižico, ki bode razveseljevala marsikoga. Podoba na prvi strani je lična, tisek lep in razločen.

Nove muzikalije. Razven Foersterjeve klavirske šole daje letos »Gl. M.« svojim udom še:

— 3 Ave Maria pro una voce cum organo composuit Antonius Nedvéd. Nr. 1. F-dur (Sopran vel Tenor). Nr. 2. A-dur (Mezzo Sopran vel Tenor). Nr. 3. B-dur (Mezzo Sopran vel Tenor). — Dasi »Gl. M.« redko kedaj daje cerkvenih pesmij na svitlo, ukrenila je pravi pot, da je izdala te prekrasne samospeve. Ne vemo, katerim Nedvédovim skladbam bi dali prednost, posvetnim ali cerkvenim. Gospod skladatelj vé